

Sygn. akt V KK 208/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2022 r.

sprawy **D. K.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 i 2 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku,

z dnia 1 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka 2100/21,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Kościerzynie,

z dnia 24 czerwca 2021 r., sygn. akt II K 605/20

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego D. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościerzynie. z dnia 24 czerwca 2021 r. w sprawie II K 605/20, został uznany za winnego popełnienia 4 przestępstw, za które wymierzono mu kary jednostkowe oraz karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody.

Po rozpoznaniu wniesionej przez obrońcę oskarżonego apelacji, Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 1 grudnia 2021 r., sygn. akt V Ka 2100/21,

wprawdzie zmienił zaskarżony wyrok, jednak do zmiany doszło nie w uznaniu zarzutów apelacji za zasadne, a z urzędu. Sąd odwoławczy zmienił kwalifikację prawną zarzucanych oskarżonemu czynów w punktach I, II i IV aktu oskarżenia przyjmując, iż stanowią one jedno przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 198 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na podst. art. 197 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności oraz orzekł karę łączną w wysokości takiej samej jak Sąd I instancji, tj. 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca skazanego, w kasacji od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego zarzucił:

1. „Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego ze względu, iż miało ono istotny wpływ na treść orzeczenia Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 201 k.p.k. przez niepowołanie uzupełniającej opinii biegłego psychologa seksuologa oraz biegłego lekarza psychiatry wobec uzyskania w toku postępowania przed sądem dowodów w zakresie leczenia psychiatrycznego przez pokrzywdzoną, z których wynika, iż pokrzywdzona jest uzależniona od alkoholu, stwierdzono u niej chorobę borderline, z dokumentacji medycznej wynika, że pokrzywdzona dokonywała celowych samookaleczeń „na złość jemu”, stwierdzono również wbrew poczynionym ustaleniom sądu, że pokrzywdzona bywa agresywna pod wpływa alkoholu, stwierdzono również u niej seksoholizm, zażywanie środków odurzających w postaci marihuany oraz kokainy okoliczności te wymagają wiedzy specjalnej dla ustalenia, czy pokrzywdzona miała zdolność rozpoznania znaczenia czynu, gdy karalność zależy od stanu zdrowia pokrzywdzonego;
2. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 192 § 1 k.p.k., przez oddalenie wniosku o powołanie biegłego lekarza psychiatry jako zmierzającego do przedłużenia postępowania oraz okoliczności, że pokrzywdzona odmówiła badania, gdy zgodnie z art 192 § 1 k.p.k. jeżeli karalność czynu zależy od stanu zdrowia

pokrzywdzonego, nie może on sprzeciwić się oględzinom i badaniom niepołączonym z zabiegiem chirurgicznym lub obserwacją w zakładzie leczniczym”.

Podnosząc takie zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Koscieszynie wniósł o oddalenie kasacji obrońcy jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego D. K. jest oczywiście bezzasadna.

Przed wszystkim należy zwrócić uwagę, że zarzuty podniesione w kasacji są jedynie powieleniem zarzutów apelacyjnych obrońcy i zmierzają do poddania ponownej ocenie orzeczenia Sądu I instancji i zasadności przyjętej oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej oraz dokonanych w oparciu o nie ustaleń faktycznych. Sąd odwoławczy, jak wynika z treści uzasadnienia, rozpoznał natomiast te zarzuty apelacji oraz wskazał czym kierował się wydając swoje orzeczenie, postąpił więc zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Obrońca jednak nie podnosi w kasacji zarzutu naruszenia tych przepisów, a z treści uzasadnienia tego środka odwoławczego trudno jest również wyinterpretować zarzut ich obrazy, nawet posługując się dyrektywą z art. 118 § 1 k.p.k.

Oceniając te zarzuty nie można również nie zauważyć tego, że nie tylko zarzuty kasacyjne są powtórzeniem zarzutów podniesionych w apelacji, ale także uzasadnienie jest dosłownym powieleniem uzasadnienia zwykłego środka zaskarżenia oraz, co równie istotne, obrońca nie wskazuje jaki wpływ na treść zapadłego orzeczenia mogło mieć ewentualne naruszenie tych przepisów. Taki sposób formułowania kasacji nie można znaleźć akceptacji Sądu Najwyższego. Podkreślić należy, że przedmiotem zaskarżenia kasacją może być jedynie wyrok Sądu odwoławczego. W niniejszej sprawie nie mogło dojść przy orzekaniu w Sądzie odwoławczym do obrazy wskazanych w kasacji przepisów postępowania, gdyż Sąd ten nie przeprowadzał postępowania dowodowego, ani też obrona na tym etapie postępowania nie składała żadnych wniosków dowodowych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego D. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.